

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΑΦΝΙ

Οὐδὲν ὄνομα ἐῖ τῶν μεγάλων τοῦ Γένους εὐεργετῶν, οἵτινες ἀφῆκαν τιμαλφεῖς καὶ ἄσβεστον τὸ ὄνομά των ἐπὶ τῆς προμετωπίδος μαρμαροκίστου τινὸς φιланθρωπικοῦ ἢ ἐκπαιδευτικοῦ οἰκοδομήματος, ἢ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον εὐηργέτησαν τὴν πατρίδα, οὐδὲν, οὐδὲ τοῦ Χαδζηκώστα, οὐδὲ τοῦ Βαρβίκη, οὐδὲ τῶν Ζωσιμάδων, ἠξιώθη τόσης δημοτικότητος ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὐδὲ ἐγνώσθη καὶ ἀπεμνημονεύθη οὕτως εὐχερῶς, ὅσῳ τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιοτίμου καὶ ἀειμνήστου Χίου Ζωρζῆ Δρομοκαίτου. Καὶ ἐνῷ οἱ αἰοίδιμοι ἐκεῖνοι μετὰ κόπου ἔδρεψαν τοὺς καρπούς τῆς φιλογενείας των, διότι πᾶσα εὐτυχία, πᾶσα δηλονότι πλήρωσις ἰδανικοῦ, εἶνε, κατὰ τὸν ποιητὴν, καρπὸς τὸν ὅποιον πρέπει νὰ δρέψῃ τις διὰ νὰ τὸν ἔχῃ, ἐνῷ οἱ αἰοίδιμοι ἐκεῖνοι ὀλίγῳ κατ' ὀλίγον, τελεσθέντων πλέον τῶν καλλιμαρμάρων αὐτῶν κληροδοτήματων καὶ λειτουργούντων ἐν ἀναμφηρίστῳ ἐπιτυχία τὴν ὑψηλὴν λειτουργίαν των, κατῴρθωσαν νὰ ἐγγράψωσι χρυσᾷ τὰ ὀνόματά των ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ νὰ καταστήσωσι ταῦτα σύνθημα τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τῶν χειλέων τῶν πολλῶν, ὁ εὐδαίμων οὗτος ἐν τῇ φιλογενείᾳ τοῦ Δρομοκαίτη, μὲ μίαν ἀπλὴν ἀνακοίνωσιν ἀνεγέρσεως φρενοκομείου, τοῦ μέλλοντος εὐεργέτημα μέχρι τοῦδε, τόσο παροιμιῶδες κατέστησε τὸ ὄνομά του παρ' ἡμῖν καὶ τόσο ζωηρὰν τὴν μνήμην του, ὅσῳ δὲν κατῴρθωσε τοῦτο σύμπασα ἡ ἀθλητικὴ ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐργασία, ἐν ᾗ κατέτριψε τὴν ζωὴν του ὁ μέγας συμπολίτης του, ὁ Κοραῆς μας. Μόλις ἀνεγράφη ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ Δρομοκαίτης κατέλιπεν ἐν τῇ διαθέτῃ του χρήματα πρὸς ἀνέγερσιν τοιοῦτου ἐνδιαιτήματος, καὶ τὸ ὄνομά του ἐνεχαράσσετο οὐχὶ ἐπὶ στήλης ἀλλ' ἐπὶ πάσης σκέψεως, περιήρχετο καὶ δρόμους καὶ οἰκίας, ἀπησχόλει τὸ πνεῦμα, ἐζωογόνει τὸν γέλωτα, ἐπλούτιζε τὴν φαιδρὰν δημοσιογραφίαν καὶ τὰς ὁμοιοκαταληξίας τοῦ Σουρῆ, ἀνέτελλεν ἐπὶ παντὸς χειλὸς ὡς χαιρετισμὸς ἡμέρας, ὡς χαιρετισμὸς νυκτός, ὡς σκῶμμα, ὡς οἶκτος, ὡς ὕβρις, ὡς θωπεῖα. Καὶ παραδόξως, ἐνῷ ἡ Ἀκαδημία, τὸσον ὠραία καὶ στεῖρα φεῦ! ἐν τῇ ἀειπαρθενίᾳ της, δὲν εἶνε ἐλπίς νὰ ἀποκαλῆται διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρωνός της, ἐνῷ τὸ Πολυτεχνεῖον κανεὶς δὲν τὸ λέγει Στουρνάρειον, καὶ μόλις ἀκούομεν Βαρβάκειον καὶ Ἀρσάκειον, ἡ λέξις φρενοκομεῖον ὡς τάχιστα διεγρά-

φετο ἀπὸ τοῦ λεξικοῦ, ἀντικαθισταμένη ὑπὸ τῆς λέξεως Δρομοκαίτης, ἀπαράλλακτα ὡς εἶνε γνωστὸ, πολλάκις ὁ υἱὸς καὶ ἀποκαλεῖται, ἐκτὸς βεβαίως τοῦ ἐπωνύμου, διὰ τοῦ κυρίου ὀνόματος τοῦ πατρός. Καὶ ἡκούετε πάντοτε καὶ ἀπὸ παντοῦ :

— Εἶσαι γιὰ τοῦ Δρομοκαίτη ! . . . Θὰ σὲ δηλώσω 'ς τοῦ Δρομοκαίτη ! . . . Δρομοκαίτη ποῦ χρειάζεται ! . . .

Παράδοξος ἀθανασία, τὴν ὁποῖαν, ἂν ἤμην ὁμογενής, δὲν θὰ ἐζήλευα ἴσον, μὰ τὴν φρόνησιν !

* *

Καὶ πόθεν ἤδη ὁ τρυφερὸς οὗτος σύνδεσμος μεταξὺ ἐνὸς ὀνόματος, καὶ ὁλοκλήρου λαοῦ ; πόθεν ἡ ὁρεκτικὴ δημοτικότης αὕτη, τῆς ὁποίας κατόρθωσε νὰ ἀπολαύσῃ, ἀνατέλλον τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τῶν χειλέων μας μὲ τὴν ἐνστικτον ἐκείνην εὐκολίαν, δι' ἧς μᾶς ἔρχονται εἰς ταῖς κουβένταις μας αἱ παροιμιωδέστεραι φράσεις ; Προέρχεται αὕτη ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τὴν ὁποῖαν ἐγέννησεν ἡ εἰδήσις περὶ τοιαύτης τόσο ἀπροσδοκήτου διαθέσεως πλούτου, ἐκπλήξεως, βαθέως ἐγχαραχθείσης ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου μας μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ παράγοντος αὐτὴν, προέρχεται ἐκ τῆς ἀκράτου φαιδρότητος, τὴν ὁποῖαν μᾶς διέχυσεν ἡ ἱλαροτραγικὴ ἐφαρμογὴ τῆς χιωτικῆς φιλογενείας, φαιδρότητος, συρούσης ἡμᾶς ὑπὸ εὐγνωμοσύνης εἰς αἰωνίαν μνήμην τοῦ ἀνδρός, προέρχεται ἐκ τοῦ ἱεροῦ διαφέροντος τὸ ὅποιον γενικῶς προξενεῖ ἡ φρενοβλάβεια, ἱερῶς ἐπεκταθέντος καὶ μέχρι τοῦ περὶ αὐτῆς προνοήσαντος ; Εἶνε ἡ δημοτικότης αὕτη χλευασμὸς, τιμὴ, σάτυρα, ἐνθουσιασμὸς, τί εἶνε ; Ἐπιτρέπεται τέλος νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἡ βαθυτάτη ἐντύπωσις τῆς ἀγγελθείσης ἐπιχειρήσεως προέρχεται ἐκ τοῦ πανελληνίου χαρακτῆρος, ὃν αὕτη φέρει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μερικότητα τοῦ σκοποῦ τοῦ ἐπιδιωκομένου ὑπὸ τῶν ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, ἢ ἐκ τοῦ σεπτοῦ συναισθήματος τῆς χάριτος, ἢ πᾶς ἑλλην ὧφειλε καὶ πρὸ τῆς ἰδέας αὐτῆς ἀκόμη, ἐλαυνόμενος ὑπὸ τῆς ἀορίστου καὶ μυστηριώδους, ἀλλ' ἱσχυρᾶς συμπαθείας, ἥτις μᾶς ἔλκει πρὸς ὅ,τι ἐξ ἁπαντος μίαν ἡμέραν θὰ χρησιμεύσῃ, θὰ μᾶς εὐεργετήσῃ ὅλους ;

Παραθέτω μόνον ἀπλῶς τὰ ζητήματα ταῦτα, ὡς ἐν συμποσίῳ τὰς ἀτασθαστρίνους ἐκείνας ἀνθοδόχους καὶ τὰ ἄλλα τῆς πολυτελείας κοσμήματα, χωρὶς νὰ ἐπιμείνω περισσώτερον ἐπ' αὐτῶν, πεπεισμένος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι κανεὶς βέβαια δὲν θὰ ἔχῃ ὑπομονὴν οὐδὲ γενναϊότητα νὰ μᾶς ἀπαν-

τήση, καὶ πρὸ παντός γινώσκων ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνον ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τῶν κυνικῶν καυμάτων τοιοῦτοι σταθμοί.

Δὲν ἔφερα τὸν λόγον περὶ Δρομοκαίτου εἰμὴ διὰ τὸ νὰ ἀναφέρω ἐν παρόδῳ ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν σύνοδον τῆς βουλῆς, τὴν τὸσφ γόνιμον εἰς ἐπισόδια ἐφ' ὧν ἀνάγκη ἦτο νὰ κατέλθῃ ἀρωγὸς ἢ προστάτις σκιὰ τοῦ Δρομοκαίτου, ψηφισθέντος ἐν μέσφ ἰλαρότητος καὶ λογοπαιγνίων τοῦ νομοσχεδίου περὶ παραχωρήσεως γηπέδου πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ φρενοκομείου μας, δὲν ἀπέμενε πλέον ἢ ἡ ἀνέυρεσις ἀφ' ἐνὸς καταλλήλου τοιοῦτου γηπέδου, ἀφ' ἑτέρου ὃ ὡς ἐν φυτῶν ἐγκεντρισμός καὶ προπαρασκευὴ θαλαρῶν δενδρυλλίων ἐκ τοῦ μεγάλου φυτικοῦ βασιλείου τῆς τρέλλας, ἅτινα ἐν δέοντι χρόνῳ ν' ἀποτελέσωσι τὸ στοιχειῶδες κεφάλαιον τοῦ μετ' οὐ πολὺ ἀνεγερθρομένου φιλανθρωπικοῦ καταστήματος. Καὶ ὁ μὲν καταλλήλος τόπος νομίζω ὅτι ἐξελέχθη μετὰ πολλὰς σκέψεις· ἐκεῖ παρὰ τὸ Δαφνί, ἐκεῖ πέραν δὲ συνοστάθῃ ἀπὸ τίνος καὶ αὐτὸ τὸ φυτῶριον ἐντὸς αὐτῆς τῆς μονῆς τοῦ Δαφνίου, ἥτις ἔμαρτο, μετὰ τὴν ὑποκρισίαν τὴν κρυπτομένην ἀσφαλέστατα ὑπὸ τὸ εὐρὺ καὶ πολύπτυχον ῥάσον, νὰ φιλοξενήσῃ τὴν μανίαν, τὴν ἀποκαλυπτομένην ἀφελέστατα εἰς τὰ ὄμματα πάντων διὰ τοῦ ἀπ' ἐπάνω τῆς πετάγματος καὶ τοῦ ἐλαχίστου ῥάκους, ὅπερ ἡδύνατο νὰ τὴν μισοκαλύπτῃ.

* *

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ κύτταρον τοῦ μέλλοντος ἀνακτόρου τῆς ἑλληνικῆς φρενοβλαθείας ἐπισκεφθεῖσα μίαν ὥραιάν δαίλῃν ἢ σύνταξις τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», ἀνέθηκεν εἰς ἐμὲ τὴν ὅσον οἶόν τε ἀκριβῆ περιυναγωγὴν τῶν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ἐντυπώσεων τῆς εἰς δύο τρεῖς στήλας τοῦ φύλλου· ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο τυχαίως ὅλως, καὶ οὐδεὶς λόγος εἰδικότητος ἢ ἄλλῃ τις αἰτία μὲ περιέβαλε διὰ τῆς τιμητικῆς ταύτης ὑποχρεώσεως· ὀφείλω νὰ τὸ ἀναγράψω διὰ τὸ ἀσκάνδάλιστον. Ἐκδρομὴ μέχρι Δαφνίου, ἀποτινάσσουσα τὸν ἀθηναϊκὸν κοριορτὸν καὶ τὴν πληξίν, ὑπὸ τὰ εὐδρόσα κατὰ φύγαν τῆς πευκομανοῦς βλαστήσεως τοῦ δάσους καὶ τὰς σκιερὰς καμπυλότητας τῶν λόφων καὶ τὴν μαγείαν τοῦ ὀρίζοντος, περιλαμβάνοντος ἐντὸς τῶν τεσσάρων αὐτοῦ σημείων καὶ θάλασσαν καὶ ὄρη καὶ λοφίσκους καὶ Ἀθήνας καὶ ἀρχαιότητας καὶ ἥλιον δύοντα καὶ σελήνην ἀνατέλλουσαν καὶ πάντας τοὺς ποικίλους χρωματισμοὺς τῆς φύσεως, ἐδῶ τὸ πράσινον μὲ ὅλας αὐτοῦ τὰς ἀποχρώσεις, ἐκεῖ τὸ μελανόφαιον, πέραν τὸ ρόδινον, ἀδάμαντας, χρυσίον καὶ ἄργυρον, ἐκδρομὴ τοιαύτη δὲν εἶνε δυσάρεστος. Ταύτης δὲ συντελεσθείσης, οὐδόλως εἶνε ἀνωφελὴς, καὶ ὑπὸ τοῦ καθήκοντος ἐπιβάλλεται, συνοπτικὴ τις ἐπιθεώρησις τῆς ἐντὸς τῶν κελλίων ἐκείνων διαίτης τῶν δυστυχῶν ὑπάρξεων, τὰς ὁποίας ἢ πρόνοια τῆς πολιτείας, μέχρις ὀριστικωτέρων μέτρων, ἐκλέξασα διὰ τῆς ἀλανθάστου αὐτῆς, ὡς φρονεῖ παρὰ τρητητικότητος, ἀπεχώρησε τῆς κοινωνίας, καὶ τῶσων, τίς οἶδε, συναδέλφων περὶ ὧν ἡ φρενολογία δὲν προνοεῖ ἀκόμῃ, καὶ ἀπεμῶνσεν ἐκεῖ ἐν μέσφ φύσεως ὥραιας, ὡς ἂν ἦσαν ποιηταὶ ἢ ἀτυχεῖς ἔρασταί. Πῶς νὰ περνοῦν ἐκεῖ μέσα; ὁ δάκτυλος, ὁ πρὸ αὐτῶν τεινόμενος τοὺς καθοδηγεῖ ἢ τοὺς ἀπειλεῖ; Οἱ ἀναλαβόντες τὴν περὶ ἐκείνων μέριμναν δικαιοῦσι τὴν ἀτυχίαν των, ἡ ἐκδικοῦνται παντοιοτρόπως ἐπ' ἐκείνων τὸ ἄχαρι ἔργον, ὅπερ πρὸς πορίσμον τοῦ ἄρτου των ἀνέλθον; Τί δουλεῖ ἐκεῖ μέσα; ἡ συνταγὴ ἢ τὸ καμτσίκι; ὁ ζωμός ἢ ὁ πνιγμός; τοὺς καθιστῶσιν ἀρνία ἢ θηρία; τοὺς καθαρίζουν ἢ τοὺς. . . καθαρίζουν; — ἡ λέξις ἐκ τοῦ *Katharos*.—Διότι εἶνε ὅλα πιθανὰ καὶ πρέπει ὅλα

νὰ τὰ ὑποθέτωμεν. Καὶ τί δὲν δύναται νὰ γίνη ἀντικείμενον αἰσχροκερδείας ἢ ἐξασκήσεως θηριωδίας, ἀπὸ τῶν εὐφημοτέρων ἰδρυμάτων μέχρι τῶν καταφυγίων τῆς ἀνωνυμωτέρας οἰκτρότητος; Ἀπεκαλύφθησαν νοσηλευτήρια εὐλογίωντων ὡς κολαστήρια, ἐψιθυρίσθησαν εὐαγῆ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα ὡς θεάτρα χονδρῶν σκανδάλων καὶ σκηνῶν ἀξίων καπηλείου, ὑπεδείχθησαν ἱερατικαὶ σχολαὶ ὡς ἐστία ἀνιέρων πράξεων, ἐθεωρήθησαν σχολεῖα ὡς θυσιαστήρια. Καὶ ἂν λάθωμεν ὑπ' ὅψει τὴν ἀμείλικτον ἡγεμονικότητα δι' ἧς ἀγαπᾷ ὁ Ρωμῆς νὰ ἐξασκῇ τὸ ἀνατεθὲν αὐτῷ λειτούργημα, ἀπὸ τῶν ραπισμάτων τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας πρὸς πᾶσαν ἀπέναντι τῆς παλάμης αὐτοῦ παρεῖαν μέχρι τῶν λακτισμάτων τοῦ ἐσχάτου κλητῆρος πρὸς τὸν μικροσκοπικώτερον λούστρον, τί παράδοξον ἂν καὶ ὁ νεαρὸς οὗτος συνοικισμὸς τῆς ἐπισήμως ἀναγνωρισθείσης Ἀθηναϊκῆς τρέλλας γενῇ ἀφορμὴ πρὸς ἡδονικωτάτην ἐξάσκησιν ἀγρίων ὀρμεμφύτων;

Καὶ ἔπειτα δεύτερος λόγος, παρορμῶν ἡμᾶς νὰ ρίψωμεν τὰ βλήματα μας ἐντὸς τοῦ περιβόλου ἐκείνου, ἦτον ὁ πόθος μας νὰ ἐνεργήσωμεν ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀθηναίων, αἵτινες μὰ τὴν τρέλλαν, ἐνδιαφέρονται διὰ τοὺς τρελλοὺς των. Αἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἀγαπῶσι τοὺς τρελλοὺς των. Καὶ ἀπόδειξις πόσον ἐν αὐταῖς ἐδοξάσθη ὁ Δὲ Κάστρος, καὶ πόσοι ἄλλοι καὶ ἄλλοι εὐδαιμονοῦσιν. Αἱ Ἀθηναῖοι τοὺς θέλουν τοὺς τρελλοὺς των. Τοὺς θέλουν εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τὰς βουλάς των. Καὶ ἔπειτα νὰ μάθουν ἑξαφνα ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοὺς ἐξωστράκισεν εἰς τὸ Δαφνί! Αἱ Ἀθηναῖοι χωρὶς τῶν τρελλῶν των εἶνε ὅτι κιψέλη χωρὶς μελισσῶν. Συγχρόνως διεδίδετο ὅτι ὡς ἡ πρώτη καταβολὴ τοῦ κεφαλαίου, ἀπήχθησαν ἐκεῖ ὁ πρίγγιψ Ἀθερινόπουλος, ὁ Πόλεμος, ὁ ἐρατεινότητος Παυλάκης, Κώστας ὁ ρήτορας καὶ ἄλλοι· συγχρόνως καὶ ἄλλων Κυριῶν καὶ Κυρίων ἢ ἐξ Ἀθηναίων ἀπουσία διηγείρεν ὑπονοίας. . . Καὶ αἱ Ἀθηναῖοι ἐπεθύμουν νὰ πληροφορηθοῦν διὰ τοὺς τρελλοὺς των. Καὶ ἡμεῖς μετὰ προθυμίας ἐδράμομεν πρὸς τοῦτο, φροντίσαντες ἐκ τῶν προτέρων νὰ ἐφοδιασθῶμεν μὲ χειρόγραφον ἄδειαν ἐκ τῆς Νομαρχίας.

* *

Ὁμολογῶ ὅτι μὴ εὐτυχῆσας ἀκόμῃ οὐδὲ τὸ τῆς Κερκύρας ἄσιλον νὰ ἐπισκεφθῶ, οὐδὲ καὶ αὐτῆς τῆς Τήνου τὴν πανήγυριν νὰ γνωρίσω, — φόροι τοὺς ὁποίους δὲν δυσχεραστοῦμαι βέβαια μὴ ἀποτίσας εἰσέτι, — ἡσθάνην κάποιαν ἀνησυχίαν, μολὶς ὑπερβάς τὴν θύραν τοῦ περιβόλου τῆς μονῆς, ἀνοιχθεῖσαν ἐνώπιόν μας ἅμα τῇ ὅψει τῆς Νομαρχιακῆς ἐντολῆς· ἀνησυχίαν, ὡς ἐκ τῆς ἀήθους ὀπωσθήποτε ἀτμοσφαίρας, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον θὰ ἀνέπνεον, καὶ ὡς ἐκ τῆς φροντίδος τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ καταβάλλω — νομίζω δὲ καὶ οἱ μετ' ἐμοῦ — ὅπως ἐνδυσθῶ, χάριν εὐχερεστεράς διακρίσεως καὶ ἐπιδείξεως, οἶονε τὴν *μεγάλην στολὴν* τῆς φρονήσεως. . . Διότι πῶς ἄλλῳς ἡδυνάμην νὰ ἐξασφαλίσω ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀνρικτὴν τὴν θύραν καὶ διὰ τὴν ἐξοδον; ἤρκει λήθῃ τις ἑαυτοῦ, μίᾳ ὑπὲρ τὸ δέον παραινόμενην ἀφίρεσις, εἰς ἀσυλλόγιστος λόγους, εἰς γέλως ἀκατάλληλος, μίᾳ χειρονομία, καὶ . . . εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς, ἦτο ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν συνεισερχόμενος καὶ ὁ ἱατρός τοῦ προχείρου αὐτοῦ φρενοκομείου, πρόχειρος κ' ἐκεῖνος, ὁ κ. Γουζάρης.

Ὁ κ. Γουζάρης καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐξωτερικόν του εἶνε σωστὸς τύπος ἱατροῦ κατ' ἐξοχὴν ψυχιάτρου. Μικρὸς τὸ ἀνάστημα, μὲ τὴν μαύρην του ρεδιγκόταν, τὸν ὑψηλὸν του πῖλον ἐν δοκτορικῇ ἀμελείᾳ τεθειμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,

ὑπεράνω τοῦ μετώπου, τῆρῶν ἀόριστον ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τῆς ὅλης μορφῆς πολυεῖδμον μειδιάμα, μειλίχως ἀποτεινὼν τὸν λόγον καὶ τρέφων φαβορίτας ἐν ἐπιμελείᾳ περικεκομμένας, μοῦ ἐνθυμίζει τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐεργετικούς ἐκείνους Ἀσκληπιάδας, οἵτινες παίζουν τόσον ρόλον εἰς τὰ μυθιστορήματα ὑπὸ τὸ ὄνομα πρὸ πάντων ὁ ἱατρός τοῦ χωρίου, διότι ἐκλέγουσι στενάς περιφερείας διὰ νὰ ᾔνε εὐρεῖα ἢ δικαιοδοσία των. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ, δὲν ἡδυνήθην νὰ ἐξακριβώσω τὴν εἰδικὴν ἐμπειρίαν τοῦ ἀνδρὸς περὶ τὴν φρενολογίαν, ἢ ὅποια, νομίζω, ὅτι ὁπωσδήποτε ἐπαρκεῖ διὰ τὴν ἐμάδα ἐκείνην τῶν προσωρινῶς ἐκεῖ ἀπομονωθέντων, δεκαεπτὰ περίπου τὸν ἀριθμὸν. Ἀπαντες οὗτοι, κατὰ διαφόρους μᾶλλον ἢ ἥττον διαπρεπεῖς βαθμοὺς, ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐλαφρὰν φιλολογίαν τῆς παραφροσύνης· τῶν πλείστων πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ τίς ἀνασκαφὴν ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου των διὰ νὰ ἀνεύρῃ τὴν τρέλλαν των· εἶνε νήπια ταύτης, δὲν εἶνε γίγαντες· βατταρίζουσι, δὲν ρητορεύουν. Οἱ πλείστοι κινῶσιν ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν φαιδρότητα, ὀλίγιστοι τὸν ἔλεον.

Ὁ εἰσερχόμενος εὐρίσκεται ἐντὸς ἐκτεταμένης καὶ ὑψηλῆς μάνδρας. Ἀκριβῶς ἀπέναντί του, πρὸς τὸ βάθος τοῦ περιβόλου, παρατάσσονται ἐξ ἡ ἑπτὰ κελλία με καινουργεῖς θύρας, φερούσας ἐκάστη σιδερέαν ράβδον ὀριζοντίως τοποθετημένην, καὶ κιγκλιδωτὰ θυρίδια· ἐκεῖ εἶνε τὰ οἰκήματα τῶν τρελλῶν, ἀνὰ δύο ἢ ἀνὰ εἰς τοποθετημένων μέσα. Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα, πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας, ἐξ ὧν τρία εἰς τὸ ἀνώγειον φιλοξενοῦσι τὰς τρεῖς Ἑρινύας—παρ' ὀλίγον νὰ εἴπω Χάριτας—τῆς τρέλλας, τρεῖς ἀθλίας ὑπάρξεις διατρεχούσας τὸν ὑπερθετικὸν βαθμὸν τῆς νόσου, ἀνηκούσας δὲ καὶ τὰς τρεῖς εἰς τὸ ὠραῖον φεῦ! φύλον. Τὰ ἀριστερὰ τῷ εἰσερχομένῳ κελλία χρησιμεύουσιν ὡς μαγειρεῖα καὶ οἰκήματα τοῦ προσωπικοῦ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν διαφαίνεται ὑπερθεν τοῦ τεύχους τοῦ περιβόλου μεγαλοπρεπὲς τμήμα ἐκ τοῦ πενκοπληθοῦς δάσους τῶν περὶ τὸ Δαφνὶ λόφων· δεξιὰ ἀνυψοῦται ἡ ἐκκλησία μετὰ τὴν ἡρεπωμένην ὄψιν καὶ τὸν πολὺ πλοκὸν βυζαντινὸν ρυθμὸν τῆς. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ περιβόλου πηγὰδι, καὶ περίξ αὐτοῦ καὶ πέραν ποικίλλουσι τὸ εὖρος τῆς πλατείας ἀγριομουριαῖς καὶ ἄλλα τινὰ καλλίσκια δένδρα. Ἐπιστάτης εἶνε διωρισμένος ὁ κ. Μῆλας, ἀρχαῖος ἀξιωματικὸς ἀπώλεσας τὸν βαθμὸν του, ἕνεκα ἐξυπηρετήσεως πολιτικῶν συμφερόντων, θύμα τῆς ἀθλίας καταστάσεώς μας, ἀφοῦ δ' εἰς μάτην ἐκτέτευεν ἐπὶ συνεχεῖς περιόδους διὰ τῆς ἀναφορᾶς του τὴν βουλὴν, ἄνευ ἀπαντήσεως νὰ προνοήσῃ περὶ αὐτοῦ, καταστάς ἤδη ἀντιλήπτω φρενολήπτων, διὰ νὰ ἀποδείξῃ ἴσως πόσον μεγάλως ἡσκήθη ἐν τῇ ὑπομονῇ.

Πρὶν ἀκόμη εἰσελθωμεν, δέξεται καὶ ρυθμικὰ κραυγαί, προερχόμεναι ἀφ' ἐνὸς τῶν ὑψηλῶν κελλίων, ὥστε παιδίου, ἀποστηθίζοντος μεγαλοφώνως καὶ παπαγαλιστὶ τὸ μάθημά του, πλήττουσι τὰς ἀκοάς μας· εἶνε μιᾶς ἐκ τῶν ἐκεῖ Μανάνων. Εἰσερχόμεθα, καὶ σπεύδουσιν οἱ ἐν τῇ πλατείᾳ περιδιαβάζοντες νὰ μᾶς ὑποδεχθῶσι. Φέρουσιν ὁμοίμορφον ἐνδυμασίαν ἐκ λινάσας, μερικῶν εἰς πολλὰ μέρη εἶνε σχισμένη. Μᾶς ὑποδέχονται, οἱ μὲν δι' ἀκαταλήπτων φράσεων, οἱ δὲ ὡς κυνάρια ἀκολουθοῦντες ἡμᾶς, ἄλλοι ψαλλίζοντες, καὶ ἄλλοι βοῶντες, ἐδῶ γελῶντες, ἐκεῖ βλασφημοῦντες, πάντες ὅμως εἰς ἓν συναντῶμενοι· εἰς τὸ νὰ τεινώσι πρὸς ἡμᾶς τὴν παλάμην ζητοῦντες πεντάραν· καὶ τοῦτο ἐξακολουθεῖ ἐκτελούμενον μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς μας ὑφ'

ὅλων τῶν βαθμοφόρων τῆς τρέλλας, ἀπὸ τοῦ ἀπαλωτέρου μέχρι τοῦ μᾶλλον μανιώδους·

Χαῖρε μόνη των χαρὰ,
παντοδύναμε παρὰ!

Γραῖδιον, ἀκαταπαύτως μουρμουρίζον ἐλεημοσύνην, μᾶς καταδιώκει μετὰ τὰς δύο δολογύμους κνήμας του. Χαριέστατα μᾶς διασκεδάζει διὰ τῆς χορευτικῆς καὶ ποικιλοσχήμου αὐτοῦ γοργότητος μαῖμουδίσιο γεροντάκι. Εἶνε ζωσμένος μετὰ σχοινί· ἀπὸ τὸ σχοινὶ κρέμαται σπάγος, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ σπάγου κομβολόγι. Τὸ γεροντάκι τρικλίζει, πηδᾷ, γυρίζει, χαριεντίζεται, συσπειροῦται, διαστελλεται, ἐκβάλλει περιχареῖς κραυγὰς· καραγκιόζη. Ἰδοὺ καὶ εἰς στίχος, ἐν θριάμβῳ ἐκφωνηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τιμῶν τὴν καλαισθησίαν του·

Μωρὴ στρογγυλοπρόσωπη καὶ ροδομαγουλάτη!

Ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ φρέατος, κεκαλυμμένου ἐννοεῖται, ἔχει στήσει τὸν θρόνον του ἄλλος, ὁ περιεργώτερος μεταξὺ τῶν συναδελφῶν του. Εὐρίσκεται εἰς ἀενάου κουβέντας ἐμπνευσιν, ἐν τῷ ἰδίῳ τῆς φωνῆς τόνῳ· καὶ τὸ ὑλικὸν τῆς κουβέντας τοῦ τὸ παραλαμβάνει καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου, πανταχόθεν. Ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην πετᾷ εἰς τοὺς Κουκουδάουνες, ἐκεῖθεν εἰς τὴν Μεγάλην Ἰδέαν, καὶ ἀπ' αὐτῆς εἰς τὰ κρεμμύδια. Ὅπως δὲ παραδοκεῖ ἐν Ἰταλίᾳ ὁ λαζαρόνος νὰ πετάξτετε τὸ ἀποτσιγαρόν σας διὰ νὰ τὸ ἀρπάξῃ καὶ τὸ μασσήσῃ, οὕτω καὶ ἐκεῖνος ἀρπάζει τὴν τελευταίαν λέξιν, ἥτις ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα σας, καὶ ἀπ' ἐκείνης ἀναχωρῶν ἐκτυλίσσει αὐτοσχεδίως δλόκληρον ἱστορίαν.

Διὰ τῆς θύρας κελλίου τινὸς ξηραὶ ξηραὶ δύο κνήμαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σταματῶσι τὰ βήματά μας· ἀνήκουσιν εἰς ἓνα, ἐξηπλωμένον πρηνῇ ἐν ὑπερτάτῃ ἀκινήσι· ὁ ἱατρός τὸν καλεῖ κατ' ὄνομα, ἀλλὰ δὲν κινεῖται. Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν σκουντήσουν διὰ νὰ σηκωθῇ· ἄλλος συνάδελφός του λαμβάνει αὐτὸν τὸν κόπον, καὶ κατορθοῦται ἡ ἔγερσίς του. Ἰσταται πρὸ ἡμῶν συνεσταλμένος ὡς μούμι· εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἱατροῦ ἀπαντᾷ δι' ἀνάρθρων ἐπιφωνήσεων· ἀποκρυσταλλοῦται ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν τῇ θέσει ἀνθρώπου συστελλομένου καὶ ζαρώνοντος διὰ νὰ ἀποφύγῃ κτύπημα· ἀπομακρυνόμεθα, καὶ ἐν τῇ ἐπανόδῳ μας τὸ αὐτὸ θέαμα τῶν ἐξηπλωμένων κνημῶν. Ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ περιπατεῖ ἡσύχως, καὶ νοημόνως μᾶς παρατηρεῖ νέος τις· οἱ ὀφθαλμοὶ του μόνον εἶνε ἀνήσυχοι, καὶ τὸ ὅλον τῆς φυσιογνωμίας του ἐμφαίνει στενοχωρίαν. Τὸν ἐρωτῶ·—Ἀρρωστος εἶσαι;—Ναί, μοῦ ἀπαντᾷ μετὰ συστολῆς, τώρα ἔγεια καλὰ, καὶ περιμένω νὰ βγῶ. Εἰς τὰς ἄλλας ἐρωτήσεις μου ἀπαντᾷ ἐχεφρονέστατα. Ὁ ἱατρός τὸν προσκαλεῖ νὰ γράψῃ τὸ ὄνομά του καὶ ποῦ θέλει νὰ τὸν πᾶνε. Εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα ἀπαντᾷ ἐγγράφως ἀκριβέστατα, διὰ τὸ ὄνοματός καὶ ἐπωνύμιον, τῆς πατρίδος του, τοῦ ἐπαγγέλματος, τοῦ τόπου, εἰς ὃν δέον νὰ ὀδηγηθῇ κτλ. Παρατηροῦμεν ὅτι δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ δίπλωμα τρέλλας, καὶ μᾶς ἀποκρίνονται ὅτι τὰς νύκτας πρὸ πάντων ἔχει πολλὰ ἐπικινδύνους φάσεις. Ἀλλ' ἰδοὺ διακόπτει τὸν δρόμον μας νέος, μὴ φέρων τὴν κεκανονισμένην περιβολὴν, ἀλλὰ μάλλινον με κυανὰς ραβδώσεις ὑποκάμισον. Τοῦ λείπουν τὰ δύο μεσαῖα δόντια τῆς κάτω σιαγῶνος, καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς συμβαίνει νὰ ἀντιπαθῶ εἰς ἀνθρώπους, εἰς τοὺς ὁποίους λείπουν ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ δόντια... Αὐτὸς δὲ διαμαρτύρεται περὶ τῆς φρονιμάδας του· λέγει ὅτι ἐμέθυσε μίαν νύκτα, καὶ τὸ πρῶτ' ἐξύπνησεν εἰς τὸ Δαφνί· ὅτι εἶνε ἱατρός, προέρχεται ἐξ Ἀλεξανδρείας, καὶ γνωρίζει πολλὰς γλώσσας. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ μᾶς ἐγγχε-

ρίζει φύλλον χάρτου, ἐφ' οὗ μαζῇ μὲ διαφόρους ἰχνογραφικάς ἀποπείρας, ἔχει χαράξει πολλαῖς Γαλλο-Ἰταλικάς μαγκούρες. Πράγματι δὲ, πονηρίας ἢ τρέλλας σημεῖα δεικνύει. Πῶς ἔτυχε λοιπὸν ἐκεῖ μέσα; Κατὰ τὰς πιθανωτάτας ὑποθέσεις τοῦ ἐπιστάτου, ὁ Ἀλεξανδρινὸς οὗτος, ἀντὶ νὰ πάσχη ἀπὸ ἐλαφρότητα μυελοῦ, ἀπ' ἐναντίας ἐνεργεῖ πρὸς ἐλάφρυνσιν τῆς τσέπης τῶν ἄλλων· ἀντὶ δὲ τῶν ὑπογείων τῆς ἀστυνομίας, εὐρεθεὶς ποτε εἰς δυσχερῆ θέσιν, ἐπροτίμησε, δυοῖν κακοῖν κτλ. τὰ μᾶλλον φιλόξενα κελλία τοῦ Δαφνίου, προσποιηθεὶς τὸν παράφρονα, πρὸς ἀποφυγὴν περαιτέρω ἐνοχλήσεων... Ἰδοὺ καὶ ζεύγος, οὐχὶ τρελλῶν, ἀλλὰ πούρων ἡλιθίων τὸν ἕνα τὸν ἡὺραν ἕνα πρῶτ', ριφθέντα ἐκεῖ, κρυφίως, ἐγκαταλείφοντα ὑπὸ τῶν συγγενῶν του. Ἀπὸ τοῦ ὑπερμεγέθους στόματος τοῦ κρέμαται ἀείποτε ὁ γέλως τῆς βλακείας· εἶνε παιδί ἀκόμη· ἢ κεφαλὴ τοῦ ἔχει τὸν ἰδιάζοντα σχηματισμὸν τῆς κεφαλῆς τῶν βλακῶν τὸ ὅλον τοῦ πιθηκοειδέστατον. *Mamma* καὶ *ταῖσι*, αἱ μόναι λέξεις, ἃς περιέχει τὸ λεξικόν του. Γνωρίζει ὅμως νὰ τείνῃ τὴν παλάμην δι' ἐλεημοσύνην. Ὁ ἕτερος, εὐταρκος ὡς εὐνοῦχος, εἶνε κωφάλαρος.

Τὸ μᾶλλον διεγείρον τὸν ἔλεον τμηῖμα εἶνε τὰ τρία κελλία, ἐν οἷς εὐρίσκονται ἐγκλεισμέναι τρεῖς δυστυχεῖς. Διόλου δὲν θέλει ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ὅμμα ὅτι ὑπῆρξαν ποτε γυναιῖδες. Πᾶν τοιοῦτον ἔχνος ἐξέλιπεν. Οὐδὲν κάλυμμα ἀνεχόμεναι, γυμναὶ περιφέρονται ἐντὸς τοῦ κλωβίου τῶν τὰς σκελετώδεις αὐτῶν σάρκας, τὰς δεσμίας αὐτῶν χεῖρας, τὰς ὀφθαλμοὺς τὰς οἰκτρότατα παρηλλαγμένας, διηγουμένη παραδόξους ἱστορίας, ἢ τρέπονται εἰς θηριώδεις ὀρυγμούς, ἢ εἰς γέλωτας ἢ εἰς ψαλμωδίας. Ἡ πρώτη μένει συνήθως σιγῇ, καρφωμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, σπαρακτικὴ σκιά γυμνότητος καὶ ἀηδίας· ἢ δευτέρα, μελαγχολικὴ, σιγαλῶς τονίζουσα τοὺς λόγους τῆς, μᾶς δεικνύει τὰ δεσμὰ τῶν χειρῶν τῆς, ἰκετεύουσα νὰ τὴν ἀπαλλάξωμεν ἐξ αὐτῶν. Ἡ τρίτη εἶνε ἢ θορυβώδης, ὅσπερ καὶ παιδοτέρα. Εἶνε ἢ Ἑλένη· ρικνὴ καὶ σκελετωδὴς, ἀλλὰ μόλις δεκαοκταετής! σπεύδει πρὸς ἡμᾶς κραυγάζουσα ἐπανελημμένη: «Τῶκαμα τὸ παιδί!» Φωνάζει, φωνάζει, διατρέχουσα πᾶσαν τὴν φωνητικὴν κλίμακα, μέχρι τῆς διαπασῶν, ἔνθα συνηθέστερον ἐνδιατρίβει. Ὁ ἰατρός μᾶς λέγει ὅτι ἡ τρέλλα τῆς προῆλθεν ἀπὸ κτύπημα κατὰ κεφαλῆς, ὅταν ἦτο πολὺ μικρὸ κοριτσάκι ἀκόμη. Ἐκτοτε ἔδειξε τὰ σημεῖα τῆς νόσου, ἐπιτεινόμενα μὲ τὴν ἡλικίαν τῆς· τὸ εἶδος τῆς τρέλλας τῆς εἶνε πρό πάντων πυρομανία· θέλει νὰ βάνῃ φωτιά, φωτιά....

Αὗται εἶνε αἱ ἐντυπώσεις μας ἐκ τῶν ἐγκλειστων τοῦ Δαφνίου. Μᾶς διεβεβαίωσαν ὅτι φέρονται καλῶς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς· ἔχουν τακτικὰ τὸν ζῶντα καὶ τὸ βωδινὸ τῶν. Ἐκτὸς ἀμυδρῶν τινῶν παραπόνων, διατυπωθέντων ὑπὸ τοῦ ὑπόπτου Ἀλεξανδρινοῦ, οὐδὲν ἄλλο παράπονον ἠδυνήθημεν ν' ἀντιληφθῶμεν.

Δὲν πιστεύομεν ὑπὸ ἐπιφάνειαν φιλοστοργίας νὰ ὑποκρύπτεται σκαῖον μυθιστόρημα ραβδοκοπημάτων. Ὑπάρχουσαι βεβαίως ἀρκούσαι ἑλλείψεις, αἵτινες ὅλως δὲν δύνανται τόσῳ νὰ καταλογισθῶσιν εἰς προσωρινὸν ἀπομονωτήριον, χρησιμεῖον μόνον ὡς προσωρινὸς σταθμὸς μεταβάσεως εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν τῶν ἡλισίων τοῦ Δρομοκαίτου.

Θουλουλουδ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Νὰ καὶ μία ἱστορικὴ ὑπόμνησις προκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ κα-

ταξήρου διατάγματος τῆς ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Ρούφου.

Δύο μόνον παραδείγματα ὑπουργῶν παραιτηθέντων, οἷς δὲν ἐξεφράσθη ἡ βασιλικὴ εὐαρέσκεια, ἔχομεν, ἀμφοτέρω ἐπὶ τῆς παραιτήσεως τοῦ ὑπουργείου Μαυροκορδάτου μετὰ τὴν κατοχὴν τοῦ 1854. Ἀπασὶ τοῖς ὑπουργοῖς ἐξεφράσθη ἡ Β. εὐαρέσκεια, ἰδίως τῷ Μαυροκορδάτῳ, ὃχι ὁμῶς τῷ Καλλέργη, διότι προσέβαλε τὴν βασιλισσαν Ἀμαλίαν ἐν τινὶ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Μαυροκορδάτον, οὔτε τῷ Ζυγομαλά, διότι εἶχεν ἐπιδελθῇ κατ' ἀρχὰς ὡς νομάρχης, ἐπεὶ δὲ ὡς ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς κατοχῆς ναυάρχου Barbier de Tinan καὶ διετέλει ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ.

Χρειάζεται ἐπίβλεψις καὶ ἐπίβλεψις εἰς τὰ τρόφιμα. Ἀσυνειδήτοι μπακαλίδες πωλοῦσι βρώμας ἀληθινὰς ἀντὶ ἐδωδύμων. Αὐτὸ τὸ σύνταγμα καὶ αἱ ἐκλογαὶ καὶ τὰ λοιπὰ δὲν πρέπει νὰ ἀνακατόνωνται εἰς τὰ σαρδελοδόρεα. Χρειάζεται προσωπικὴ καθημερινὴ ἐπιθεώρησις τοῦ Διευθυντοῦ μετὰ ἱατροῦ ἀνεξαρτήτου καὶ πέταγμα καὶ κλωτοσκόλισμα καὶ πρόστιμα βαρύτατα, διότι οἱ καιροὶ εἶνε κακοὶ καὶ νὰ μὴ βγάλουμε τὰ μάτια μας μονάχοι, καὶ εἰς ποίους τότε θὰ πωλοῦν τῆς σαρδέλαις τῶν οἱ κύριοι μπακαλίδες, ὅταν ἐρημωθῇ ἡ Ἀθήνα! Εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπρομήθευσεν ἡμεῖς παντοπωλεῖον σαρδέλες τοῦ ἄλλου κόσμου, αὐτὰ καλὰ διὰ τὸ γραφεῖον τοῦ Νεκροσκόπου. Ἡ Δημαρχία καὶ ἡ Νομαρχία (Κων) πόλεως ἔλαβον κάμποσα ἤδη μέτρα, χωρὶς νὰ ἐνσκήψῃ ἡ χολέρα ἀκόμη, ἀσθεστούνουν τὰ χάνια, καθαρίζουν τὰς ὑπονόμους, ἀραιώνουν τὰς συμπυκνώσεις, καὶ ἐδῶ ἡμεῖς ὑπὸ ἱατρὸν ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν δὲν κάμνομεν ὅ,τι θὰ ἔκαμνεν ὁ καὶ μὲν ὁ Παπαμιχαλόπουλος. Τί ξεῦρεις περὶ σφαγείων, τὰ ὅποια στέλλουν τὴν μνηγιγίτιδα τῶν εἰς τοὺς διὰ τοῦ Ἱπποσιδηροδρόμου μεταβαίνοντας καὶ μὲ κίνδυνον ἀσφυξίας ἀκόμη εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον, κύριε ὑπουργέ τῶν Ἑσωτερικῶν; Τί ξεῦρεις περὶ βόθρων τοῦ Β'. Νεκροταφείου, ὅθεν χίλια χολέρα δύναται νὰ πτεροφυήσῃ; Τί ξεῦρεις περὶ παλαιᾶς καὶ νέας ἀγορᾶς; Ποῦ εἶνε τὰ μέτρα σου; Ποῦ εἶνε τὸ χρῆμα, ὅπερ ἐδαπάνησες; Ἐπρεπε καὶ ὁ Σακελλαρόπουλος εἰς τὸ Λοιμοκαθαρτήριον νὰ διοριθῇ καὶ αὐτὸς ρουσφετικὸς διὰ νὰ ἐπιτρέπῃ χαρίζομενος τὴν ἐλευθεροκοινωνίαν; Ὁ κ. Θ. Κολοκοτρώνης σὰς ἔκαμε τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ σὰς ζητήσῃ Διευθυνταὶ τοῦ Λοιμοκαθαρτηρίου. Διατί τοῦ τὴν ἡρνήθητε; Τί διάβολο! εἶχε δὲ νὰ σὰς δώσῃ καὶ αὐτὸς ὀλίγας ψήφους ἐν Γορτυνίᾳ. Καὶ θὰ σὰς τὰς ἐδίδεν, ἂν καὶ σὰς βδελύσσεται, ἥρκει νὰ τῷ διηκολύνετε τὴν ἐδὸν νὰ κάμῃ ὀλίγον καλόν. Ἐν γένει βλέπομεν ἐγκληματικὴν πάλιν ἀδράνειαν ὅλων τῶν ἀρχῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ κακὸν αὐξάνον ἐν Καίρῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τοὺς φόβους τῆς μεταδόσεως ἐντεινομένων.

Δημοσιεύοντες τὰ κατωτέρω περὶ δυστυχημάτων ἀπειλουμένων ὑπὸ τοῦ ἀτμοδρόμου τῆς γραμμῆς παλαιοῦ καὶ νέου Φαλήρου ἀπὸ τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας, δὲν ἐννοοῦμεν νὰ καταδικάσωμεν τὴν ἐπιχείρησιν· διότι ἡ νέα χαριστάτη μάλιστα συγκοινωνία τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ παλαιοῦ Φαλήρου εἶνε ἐκ τῶν στολισμάτων τῆς κινήσεως τῆς μεταμορφουμένης πρωτεύουσας, ἥτις τὴν νύκτα μεταβάλλεται εἰς ἀέναντον πανδαιμόνιον φωτόσπαρτον ἐν μέσῳ διασταυρουμένων κινήσεων καὶ δρόμων· ἀλλ' ἐννοοῦμεν ἐκ τοῦ καλοῦ νὰ πηγάζῃ μόνον καλόν, οὐχὶ δὲ καὶ κακόν· τὰ δὲ ἐπαπειλούμενα αὐτὰ